

เพราะ...ชายหาด คือชีวิต

กลุ่มหาดเพื่อชีวิต

“ เป็นปกติของเด็กโรงเรียนมหาวิทยาลัย ที่เวลาเบื่อๆ เซ็งๆ ก็จะมาระบายกับหาด มาเดินเล่น มาตะโกน มาปลดปล่อย ตอนนั้นเราเห็นว่ามีคนนำบั้งเบ็ญมาขึ้นไว้ เพื่อไม่ให้ชายหาดถูกกัดเซาะ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร ความสนใจของเราเกิดขึ้นเนื่องจาก ต้องทำโครงการวิทยาศาสตร์ ก็คิดว่าอยากจะนำประเด็นนี้มาทำต่อ เพราะเห็นว่า หาดสวยๆ มันเสียหายจริง อยากรู้คำตอบ และอยากทำให้หาดกลับมาเหมือนเดิม ”

“หาด” ทรัพยากรที่อยู่คู่สงขลามาช้านาน

และคนสงขลา...ก็ใช้สอยหาดสวยมาช้านานเช่นกัน

กระทั่งวันที่การเปลี่ยนแปลงมาเยือน...การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดจากการที่ คนพยายามเข้าไปทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อดำเนินกิจกรรมที่เรียกว่า **“พัฒนา”**

และการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างช้าๆ เจียบ ๆ...ก็ส่งผลถึงหาดสมิหลา **เมื่อไม่กี่ปีมานี้**

คลื่นที่เคยซัดกระหน่ำเข้าตัวหาดอย่างแผ่วเบา ก็ถาโถมรุนแรงเพิ่มขึ้น หัวหาด ที่ชุมชนเก่าแก่วัดซึ่งเคยหาปลาได้อย่างปกติก็เกิดเป็นแผ่นดินงอก...และผืนดิน ที่งอกขึ้นใหม่ก็นำไปสู่ความขัดแย้งของคนในชุมชนที่พยายามแสดงตัวเพื่อเข้าไป ยึดครองแผ่นดินผืนนั้น

ขณะที่ทรายสวย ๆ บริเวณหาดก็ค่อย ๆ หายไป กลายเป็นเลนโคลน...

ความทรงจำบนหาดทราย

“หาด” ในความหมายของหลาย ๆ คนอาจแตกต่างกัน บ้างเห็นเป็นเพียง สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ บ้างมองว่าหาดคือทรัพยากรธรรมชาติที่ควรอนุรักษ์ หวงแหน บ้างอาจเห็นเป็น **“ทุน”** ของการทำธุรกิจ และก็มีไม่น้อยที่เห็น **“หาด”** เป็นเพียงแค่อหาดทรายธรรมดา ๆ แต่สำหรับ **อลิสา บินดูสี๊ะ** หรือ **“ฝน”** หาดใน ความคิดของเธอคือ **“ความทรงจำ”**

“พ่อเคยพามาเที่ยวที่นี่ตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ แล้วก็ได้มาอีกเลย...จำได้ว่า ตอนนั้นหาดสวยมาก” ฝนเล่าย้อนไปในช่วงที่เธอและพ่อเดินทางมายังหาดสมิหลา

กระทั่งฝนกลับมาเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในตัวเมืองสงขลา และมีโอกาส ไปเดินเล่นที่หาดสมิหลาอีกครั้ง คำถามที่เกิดขึ้นในใจคือ **“เกิดอะไรขึ้นกับ หาดทรายแห่งนี้”**

“ก่อนจะเขียนโครงการ...
ทีมพากันสำรวจพื้นที่
ชายหาดอีกครั้งเพื่อ
เก็บข้อมูลสำหรับเขียน
ข้อเสนอโครงการ พบว่า
หาดสมิหลามีความเสียหาย
เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยังส่งผล
ต่อการท่องเที่ยวและการใช้
ประโยชน์ของประชาชนทั่วไป
ในขณะที่ชาวบ้านบางส่วน
ยังไม่รับรู้ผลเสียของ
การสูญเสียชายหาด”

ฝนเริ่มต้นค้นคว้าหาข้อมูลด้วยตัวเอง...แต่ก็ไม่ได้คำตอบมากนัก จนกระทั่งได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในทีมหาดเพื่อชีวิต หรือ Beach for life ที่มี อภิศักดิ์ ทัศนีย์ หรือ “น้ำนิง” เป็นแกนนำกลุ่มที่สนใจเรื่องการพังทลายของหาดสมิหลามาตั้งแต่ปี 2555 สิ่งที่น่าสนใจคือ “ความเปลี่ยนแปลง” ของหาดทราย

“ได้ยินเรื่องราวความสวยงามของหาดสมิหลามานานมากแล้ว แต่พอได้มาเห็นจริงๆ ภาพที่เห็นมันคนละเรื่องกันเลย มีทั้งขยะ หาดก็สั้น น้ำก็ไม่ใส แถมยังมีกลิ่นเหม็นอีกต่างหาก” น้ำนิงบอก พอติดต่อทำโครงการวิทยาศาสตร์ จึงคิดว่าจะลองทำเรื่องความเปลี่ยนแปลงของหาดสมิหลาดู เพราะตอนนั้นกำลังจะเข้าแข่งขันโครงการนักวิทยาศาสตร์รุ่นเยาว์ระดับนานาชาติที่อยู่พอดี เลยชักชวน วิภูสิทธิ์ จันท์ทอง หรือ “จอม” ที่เรียนวิทยาศาสตร์เก่งมากมาช่วยงาน เพราะการจะหาคำตอบเรื่องความเปลี่ยนแปลงบนหาดทรายจำเป็นต้องใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เข้าช่วย

เพียงแค่วินิจฉัยจะเป็นโครงการเล็กๆ

อาศัยความทรงจำจากการสังเกต ตลอดระยะเวลากว่า 1 ปีที่น้ำนิงมาเดินเล่นบนหาดทรายที่ยาวกว่า 7.5 กิโลเมตร กลายเป็น “ต้นทุน” ที่ดีในการทำงาน เพราะสิ่งที่มองเห็นคือสิ่งแปลกปลอมที่เรียกว่า “บักแบ็ก” ที่หน่วยงานท้องถิ่นนำมาวางเรียงเป็นแนวยาวตามชายหาดเพื่อป้องกันกัดเซาะชายฝั่ง

“เป็นปกติของเด็กโรงเรียนมหาวิทยาลัย ที่เวลาเบื่อๆ เซ็งๆ ก็จะมาบ่นบ่นกับหาด มาเดินเล่น มาตะโกน มาปลดปล่อย ซึ่งตอนนั้นเราก็เห็นว่ามีการนำบักแบ็กมากันไว้เพื่อไม่ให้ชายหาดถูกกัดเซาะ แต่เราก็ไม่ได้สนใจอะไร ความสนใจของเราเกิดขึ้นเนื่องจากต้องทำโครงการวิทยาศาสตร์เพื่อเข้าแข่งขันวิทยาศาสตร์รุ่นเยาว์ก็คิดว่าอยากจะทำประเด็นนี้มาทำต่อ เพราะเห็นว่าหาดสวยๆ มันเสียหายจริง อยากรู้คำตอบ และอยากทำให้หาดกลับมาเหมือนเดิม”

และเนื่องจากน้ำนิงเป็นหนึ่งในแกนนำชมรมนักวิจัยน้อยของโรงเรียนมหาวิทยาลัย จึงนำ “ความฝัน” และ “ความอยาก” ไปพูดคุยกับเพื่อนๆ และน้องๆ ในชมรม ประกอบกับ อาจารย์สมจิตร ผอมแห้ง อาจารย์ประจำชมรมนักวิจัยน้อยแจ้งว่าทางสงขลาฟอรั่มมีโครงการพลังพลเมืองเยาวชนสงขลาที่ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนทำโครงการเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง น้ำนิงและสมาชิกในชมรมจึงให้ความสนใจและช่วยกันเขียนโครงการศึกษาปัญหาชายหาดของคนในท้องถิ่นขึ้นมา โดยเริ่มตั้งแต่ชุมชนเก่าแก่อายุชลาทัศน์ ไปจนถึงหาดสมิหลา เรียกได้ว่าตั้งแต่หัวหาดยันท้ายหาดเลยทีเดียว

“ก็ลองเขียนขึ้นมาก่อน แต่คิดว่าโครงการไม่น่าจะผ่าน เพราะตอนนั้นคิดจะทำแค่โครงการเล็กๆ ก็พอ ทำเท่าที่กำลังของเราจะทำได้”

แต่ก่อนจะเขียนโครงการ ทั้งน้ำนิง จอม และทีมพากันสำรวจพื้นที่ชายหาดอีกครั้งเพื่อเก็บข้อมูลสำหรับเขียนข้อเสนอโครงการ ซึ่งก็ทำให้พบว่าหาดสงขลาที่มีความเสียหายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยังส่งผลต่อการท่องเที่ยวและ

การใช้ประโยชน์ของประชาชนทั่วไป ในขณะที่ชาวบ้านบางส่วนยังไม่รับรู้ผลเสียของการสูญเสียชายหาด

สำหรับสมาชิกคนอื่นที่เข้ามาสมทบในภายหลังประกอบด้วย กิตติศักดิ์ สุวรรณกาน หรือ “เต๋า” พุฒิพงศ์ เพชรรัตน์ หรือ “บ๊ิก” และน้องสุดท้อง อณนกร สีดำ หรือ “ขลุ่ย” ซึ่งทั้งหมดเรียนอยู่โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ

แต่เนื่องจากเป็นการทำงานร่วมกันเป็นครั้งแรก พวกเขาจึงยังไม่เห็นความถนัดของแต่ละคน แต่น้ำนิงก็เชื่อว่าทุกคนสามารถฝึกฝนกันได้ จึงให้แต่ละคนสมัครใจเองคือใช้ระบบทำตามที่ตัวเองอยากทำ ถ้าไม่ถนัดก็เปลี่ยนได้

“เติมความรู้” ให้ทีม

เพราะโครงการของ Beach for life เป็นเรื่องของการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของหาดผ่านข้อมูลและความรู้ เมื่อได้ทีมครบ กิจกรรมแรกคือการ “เติมความรู้” ของสมาชิกในทีมและคนในชมรม

“เราต้องให้ความรู้ตัวเองก่อน จึงจะสามารถนำความรู้ไปสู่คนอื่นได้ ในตอนแรก Beach for life ทำงานกันแค่ 5 คนเท่านั้น แต่เห็นว่าลำพังคนแค่นี้อาจสร้างความเปลี่ยนแปลงอะไรได้ไม่มากนัก จึงหารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาขอทำค่ายเยาวชนแกนนำ Beach for life และให้ทุกคนที่เป็นอาสาสมัครมาเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน”

สำหรับกิจกรรมเติมความรู้ทางแกนนำได้เชิญ รศ.ดร. สมบูรณ์ พรพิเนตรพงศ์ หรือ “อาจารย์สมบูรณ์” ผู้เชี่ยวชาญเรื่องหาดทราย และเคยต่อสู้เรื่องหาดสมิหลามายาวนานมาเป็น

วิทยากรให้ความรู้ ซึ่งค่ายนั้นนอกจากจะให้ความรู้เรื่องหาดแล้ว น้ำนิงยังต้องการที่จะขยายสมาชิกของ Beach for life เพิ่มอีก 50 คน เพื่อร่วมเป็นอาสาสมัครในการลงมือทำกิจกรรมพัฒนาชายหาด

การขยายผลแบบปากต่อปากทำให้เด็ก ๆ สนใจเข้าร่วมโครงการมากขึ้น ทั้งการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายกลุ่มสร้างสรรค์ Creative Center ของโรงเรียน การประกาศเสียงตามสาย การประชาสัมพันธ์หน้าเสาธง และการติดต่อสื่อสารทาง Facebook ทำให้ชาวกรรมาสมัครสมาชิกเข้าร่วมโครงการไปไกลทั้งเมืองสงขลาและโด่งดังจนถึงขนาดได้รับความสนใจจากสื่อมวลชน

และการรับสมัครอาสาสมัครเพิ่มทำให้ อลิสา บินดุ๊ะ หรือ “ฝน” ซึ่งสงสัยมานานว่าหาดสงขลาเปลี่ยนแปลงได้อย่างไรก็เข้ามาเป็น 1 ในทีม

“เราเห็นหาดทุกวัน...หาดก็เหมือนกับบ้านที่สองของพวกเขา ถ้าเราไม่ช่วยกันดูแล แล้วใครจะดูแล” นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้ฝนตัดสินใจเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ Beach for life

หลังเติมเต็มความรู้เรื่องหาดแล้ว กลุ่ม Beach for life เริ่มปฏิบัติการ “ปกป้องหาด” ด้วยการลงพื้นที่เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถาม 700 ชุด เพื่อสำรวจว่าคนสงขลาว่ามีความรู้เรื่องชายหาดสงขลาอย่างน้อยแค่ไหน

แต่ “ความยาก” กลับไม่ได้อยู่ที่การออกแบบชุดคำถาม เพราะทีมใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ที่ตนเองถนัด บวกกับความรู้จากค่ายมาออกแบบชุดคำถาม

“ความยากคือ ชาวบ้านไม่สนใจ ไม่ให้ความร่วมมือ บางคนได้พวกเราด้วยซ้ำ แต่พวกเราทำทุกวิถีทางเพื่อให้งานสำเร็จ ลุล่วง ถึงขนาดอ่านแบบสอบถามให้ชาวบ้านตอบทีละคำถามกันก็มี” น้ำนิงบอกเล่าความรู้สึกขณะนั้น

ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม ทำให้รู้ว่าคนสงขลาไม่มีความรู้หรือความตระหนักถึง “คุณค่า” ของหาดเลย โจทย์ต่อมาคือพวกเขาต้องร่วมกันออกแบบกิจกรรมเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจให้กับคนสงขลา

“เราเปิด Page Beach for life และช่วยกันจัดนิทรรศการ มีบอร์ดความรู้ โดยนำไปจัดแสดงที่ถนนคนเดินทุก ๆ วันเสาร์ ปกติกว่าไม่ได้ผล มีคนมาดูก็จริง แต่ก็ดูแบบผ่าน ๆ รับรู้เฉย ๆ มีเอกสารให้เข้าไปดูใน page แต่ก็ไม่มีใครมาดูเลย เลยท้อคิดว่า จะปิดโครงการดีไหม” จอมกล่าว

คิดใหม่...ทำใหม่

ถึงจะท้อ...แต่ก็ยังไม่ถอย ทีม Beach for life ยังคงหาแนวทางเพื่อสร้างความเข้าใจอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งมีโอกาสได้พบกับ “ชมรมต้นคิด” ซึ่งเรียนโรงเรียนเดียวกันโดยบังเอิญในงานแข่งขันการทำหนังสือเล่มเล็กของโรงเรียน

และ “หนังสือเล่มเล็ก” นั้นเองที่จุดประกายให้ Beach for life กลับมาพัฒนา “สื่อ” เพื่อใช้สร้างความเข้าใจใหม่อีกครั้ง

กระบวนการผลิตชุดความรู้ผ่านหนังสือเล่มเล็กของทีม Beach for life ดำเนินการในลักษณะเช่นเดิม กล่าวคือเมื่อไม่รู้ ก็ไปหา “ผู้รู้” มาสอน มาอบรม ซึ่งในครั้งนี้ได้ประสานงาน “ครูสอนศิลปะ” ในโรงเรียนและเพื่อนๆ จาก “ชมรมต้นคิด” มาเป็นวิทยากร

สำหรับกลุ่มเป้าหมายของผู้ประกอบการในครั้งนี้ ส่วนหนึ่งเป็นเด็กกลุ่มเดิม ขณะที่อีกส่วนเปิดรับอาสาสมัครที่มี “ใจ” ช่วยงานด้านการปกป้องหาด โดยมีค่าใช้จ่ายวัสดุอุปกรณ์คนละ 150 บาท

“เราประกาศตาม Page เสียตามสาย บอกว่าผู้ที่ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมจะมีค่าใช้จ่ายคนละ 150 บาท...ตอนแรกคิดว่าคนจะน้อยแต่พอถึงเวลามีคนมาร่วม 30 คน” จอมเล่า

ในค่าย “หนังสือเล่มเล็ก” กิจกรรมเริ่มจากการบรรยายคุณค่า ความสำคัญของหาดทรายที่มีต่อคนสงขลา โดยอาจารย์สมบุญ กิจกรรมต่อมาคือพาลงพื้นที่ และเริ่มต้นเรียนวาดภาพโดยใช้ “ห้องเรียนสามห้อง” คือ แก้วสัง เป็นจุดเริ่มต้นของการกักเซาะ หาดทรายที่ค้นเป็นที่วางกระสอบทราย และสุดท้ายแหลมสนอ่อนเป็นที่สร้างเขื่อนและทรายไปกองรวมกัน

จากนั้นทั้งหมดก็ช่วยกันวางคอนเซ็ปต์หนังสือ แล้วกลับมานำเสนอ โดยผูกเป็นเรื่องราว ในที่สุดก็ได้มา 5 เรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวของชายหาดสมิหลาตั้งแต่จุดเริ่มต้นของหาด การสร้างเขื่อน การกักเซาะชายฝั่ง และชีวิตของชาวสงขลาที่มีความเกี่ยวข้องกับหาดสมิหลา

“ที่เลือกทั้ง 5 เรื่องนี้เพราะเป็นเรื่องที่คนควรจะรู้ อย่างการเดินทางของเม็ดทรายก็เป็นเรื่องราวของทรายว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร มีความเป็นมาอย่างไร เรื่องที่สองหลงลืมเป็นเรื่องของคนสงขลาที่เพิกเฉยต่อชายหาดที่ตนอาศัยและเป็นแหล่งหล่อเลี้ยงการดำเนินชีวิต เรื่องที่สามหาดทรายหายไปไหน หาดที่เคยยาว ตอนนี่เกิดอะไรขึ้น เป็นเรื่องราวที่ทำให้คนสงขลาได้รับรู้ถึงความเสียหายที่เกิดขึ้น เรื่องที่สี่

ณ ชุมชนแก้วสัง เรื่องเล่าของหาด 7.8 กิโลเมตร ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และสุดท้ายชุมชนชีวิต เรื่องราวของคนสงขลาที่อาศัยอยู่บริเวณหาดสมิหลา” น้าเน็งบอกเล่าแนวคิดของหนังสือเล่มเล็ก

เมื่อได้หนังสือเล่มเล็กแล้ว น้าเน็งก็ไม่รอช้าลงไปประสานกับประธานชุมชน ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี และได้ขอใช้พื้นที่ที่ชาวบ้านทอดอวน ตกเรือ เล่าหนังสือเล่มเล็กให้เด็ก ๆ ฟัง

“วันนั้นมีสองกิจกรรมคือเล่านิทาน และพาลงพื้นที่จริง อย่างเราเล่าเรื่องสิ่งมีชีวิตเราก็พาไปขุดจริง ๆ ว่ามีไหม ถ้ามีก็จดไว้ ถ้าไม่มีเป็นเพราะอะไร อ่านจากหนังสือก่อนแล้วจึงพาไปขุด ตอนแรกยังไม่ค่อยมีเด็กมาฟังเท่าไร ถ้าไม่มีขนมให้ก็ไม่มา แต่หลัง ๆ เด็กร้องอยากเจอพวกเราอีก” น้าเน็งเล่าด้วยความประทับใจ

ผลก็คือประสบความสำเร็จ มีคนติดตาม Page Beach for life เพิ่มขึ้น แต่นั้นยังไม่สำคัญเท่ามีคนสนใจนำแนวคิดดังกล่าวไปขยายผลต่อ มีเนิร์สเซอร์สนใจมาขอให้ออกเอกสารหนังสือเล่มเล็ก เพื่อที่จะนำไปเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง

ตลอดเวลาที่เด็ก ๆ จาก Beach for life พยายามสร้างความรู้ความเข้าใจ เรื่องการกักเซาะชายฝั่งให้คนสงขลาได้รับรู้ว่าจริง ๆ แล้วตัวการที่ทำให้เกิดการกักเซาะชายฝั่งตลอดระยะทางเกือบ 3 กิโลเมตร (แก้วสัง - ซลาทัศน์) เกิดจากโครงสร้างแข็ง กระสอบทราย เขื่อนตัว T ซึ่งเด็กกลุ่มนี้พยายามนำข้อมูลต่างๆ และบทเรียนที่เกิดขึ้นกับหาดสงขลา มานำเสนอ แต่บางคนก็ไม่เชื่อ ไม่รับฟัง หรือถึงรู้ก็ยังคงเฉย ๆ

น้าเน็งและเพื่อนกลุ่ม Beach for life เล่าว่า ถึงโครงการจะสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ แต่พวกเขาไม่ได้ต้องการแค่ให้คนสงขลาที่มีความรู้เรื่องหาดเท่านั้น แต่อยากให้เปลี่ยนที่ “ใจ” ของคนสงขลา แทนที่จะคิดว่าหาดสงขลาเป็นแค่หาดธรรมดาๆ แต่อยากให้รู้ว่าคนสงขลาต้องหันกลับไปดูแลหาดสงขลาบ้าง อย่างน้อยติดตามข่าวสารหรือเข้ามาร่วมรับฟังบ้างก็ยังดี ทั้งนี้เป้าหมายสูงสุดของพวกเราคือการไม่มีโครงสร้างแข็งอยู่บนหาด และหาดสงขลาที่สวยงามเหมือนครั้งที่พวกเขาเคยเห็นตั้งแต่เด็ก

หายทราย...ทำให้เราเป็นพลเมืองที่ดี

เรื่องราวที่เกิดขึ้นตลอดการเดินทางของกลุ่ม Beach for life ทำให้เด็ก ๆ เติบโตขึ้น พร้อมทั้งได้เรียนรู้ปัญหา ระหว่างทาง ความผูกพันกับสถานที่ นั่นคือหาดสงขลาที่พวกเขาอยู่อาศัยมาตั้งแต่เกิด ทำให้รักและไม่อยากให้ภาพที่พวกเขาเคยเห็นถูกทำลายไป ทั้งหมดนี้ทำให้พวกเขาเกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างเห็นได้ชัด

จอมบอกว่า เขารู้สึกว่าตนเองมีความรับผิดชอบมากขึ้น และมีน้ำใจที่จะช่วยเหลืองานของเพื่อน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่หน้าที่ตนเองก็ตาม ถึงขนาดที่เพื่อน ๆ ตั้งฉายาให้ว่า “พ่อพระ”

ส่วนน้าเน็งที่แต่ก่อนเป็นคนที่ไม่ยอมรับฟังความเห็นใครเลย คิดว่าตนเองสามารถทำงานคนเดียวได้หมด เพราะยึดความคิดตนเองเป็นหลัก ก็สามารถไว้วางใจคนอื่นมากขึ้น ทำให้งานสำเร็จไปได้ด้วยดี จากการร่วมมือกันทำของเพื่อน

ในขณะที่ฝน บิ๊ก และเต๋า ก็ค้นพบความสามารถของตัวเองจากการทำโครงการนี้ เช่น การทำงานเป็นทีม ใส่ใจความรู้สึกของเพื่อนในกลุ่ม หากมีการน้อยใจกันก็จะพูดจาปรับความเข้าใจและเชื่อมความสัมพันธ์ให้กลับมาดีเหมือนเดิม และที่เห็นได้ชัดคือทุกคนล้วนมีบทบาทและนำศักยภาพของตนเองมาใช้ประโยชน์ในทุกสถานการณ์ เช่น จอมเองที่มีความละเอียดรอบคอบก็นำมาจัดการเรื่องการเงิน เต๋ามองเห็นตนเองว่ามีฝีมือในการถ่ายภาพ ขณะที่ขลุ่ยมีความนอบน้อมก็ทำหน้าที่บริการ

ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงแค่เด็กวัยรุ่นธรรมดาๆ ในโรงเรียนมหาวชิราวุธ แต่เด็กกลุ่มนี้ก็เห็นความสำคัญของพื้นที่ที่ตนเองผูกพัน อยากเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องชายหาด ในวิถีทางที่พวกเขาพอจะทำได้ แต่สองมือของเด็ก ๆ กลุ่ม Beach for life อาจไม่เพียงพอที่จะต่อสู้กับเรื่องใหญ่ แม้จะได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ใจดีอย่างสงขลาฟอรั่ม และมูลนิธิสยามกัมมาจลที่คอยผลักดันและให้คำแนะนำ แต่เด็ก ๆ หวังว่าคนสงขลาจะลุกขึ้นมาตระหนักรู้ และเห็นคุณค่าของหาดมากขึ้น เพื่อรักษาความสวยงามนี้ให้อยู่คู่กับคนสงขลาตลอดไป

โรงเรียนมหาวชิราวุธ โครงการศึกษาปัญหาชายหาดของคนในท้องถิ่น กลุ่มหาดเพื่อชีวิต

นายอภิศักดิ์ ทศน์
นายกิตติศักดิ์ สุวรรณาน
นายวิภูสิทธิ์ จันทร์ทอง
นายพุดพิงค์ เพชรรัตน์
เด็กชายอดนากร สีด้า
ที่ปรึกษาโครงการ: อาจารย์สมจิตร ผอมแข่ง